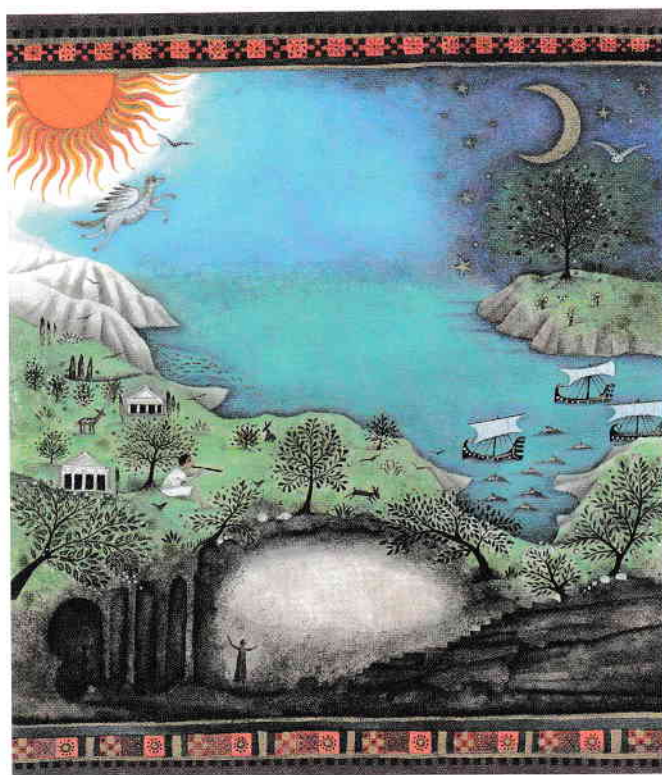

MITURILE GRECIEI

POVEȘTI DESPRE SOARE, PIATRĂ ȘI MARE

SALLY POMME CLAYTON
ILUSTRĂȚII DE JANE RAY

HARTA GRECIEI ANTICE 8

LUMEA MITOLOGIEI GRECEȘTI 9

CREAȚIA 10

GIGANȚI ȘI ZEI

FATA ÎNZESTRATĂ CU TOATE DARURILE 17

PANDORA

MĂSLINUL SAU MAREA CEA SĂRATĂ? 22

ATENA ȘI POSEIDON

PIATRA VORBEȘTE 26

PERSEU ȘI MEDUZA

O DORINȚĂ ÎNGROZITOARE 35

PAN ȘI MIDAS

CĂLUL ZBURĂTOR 40

PEGAS

TREI MERE DE AUR 46

ATALANTA

CĂLĂTORIE ÎN LUMEA DE DINCOLO 54

ORFEU ȘI EURIDICE

O TAINĂ ÎMPĂRTĂȘITĂ 62

APOLLO ȘI MIDAS

POVEȘTEA PĂIANJENULUI 69

ARAHNE

INDICE – ZEI ȘI EROI 75

BIBLIOGRAFIE 77

HARTA GRECIEI ANTICE

LUMEA MITOLOGIEI GRECEȘTI

Viața în Grecia Antică nu era deloc ușoară! Trebuia să-ți cultivi, să-ți faci sau să-ți procuri toate lucrurile de care aveai nevoie. Ca să supraviețuiești, grecii antici depindeau de pământ, de râuri și de mare. Ei credeau că Zeii se află peste tot. Și era important să-i amintești pe Zei, ca să le câștigi bunăvoința.

Imperiul Greciei Antice era mai mare decât Grecia de astăzi, întinzându-se până în Turcia, Italia, Africa de Nord și de-a lungul țărmului Mării Negre. Miturile variau în funcție de diversele regiuni. Fiecare zonă avea Zeii și eroii săi preferați, care erau strâns legați de peisajul specific. Aceste locuri încă există. Le puteți găsi pe harta noastră sau le puteți vizita voi înșivă. Ruinele templelor și palatelor, munții și râurile pot fi văzute și astăzi. Lumea mitologiei grecești este vie și face parte din peisaj.

În aceste locuri reale se ascunde o lume nevăzută. Lumea mitică a monștrilor, a magiei și a unor uimitoare fapte vitejești. Lumea mitologiei grecești descrie o altă realitate, în care Zeii se află pretutindeni, iar eroii se luptă să descopere cine sunt cu adevărat.

Îmi petrec foarte mult timp în Grecia. Îmi imaginez cum era viața atunci și încerc să înțeleg semnificația miturilor. Peisajul este dominat de un soare arzător, de o piatră prăfuită și de o mare albastră. Imaginile soarelui, pietrei și mării se repetă la nesfârșit în mituri, sub forma celor trei zei: Zeus, Hades și Poseidon. În paginile ce urmează veți găsi acele povești nemuritoare, așa cum mi le-am închipuit eu.

GIGANȚI ȘI ZEI

La început, Tatăl Cer atârna deasupra Mamei Pământ. Însă prea aproape! Iarba creștea și florile înfloreau. Dar nu era destul loc pentru copaci sau pentru munți.

Când Mama Pământ dădu naștere la doisprezece copii, ei nu aveau loc să crească. Cei șase fii și cele șase fiice ale sale se târau. Iar atunci când încercau să se ridice, nu izbuteau. Se loveau cu creștetul de Tatăl Cer. Copiii se făcură din ce în ce mai mari. Deveniră niște giganți. Titanii. Capetele și umerii lor împingeau cerul.

– Opiți-vă din crescut! tună Tatăl Cer. Nu mai împingeți! Mă dați la o parte.

Cerul se împinse și el. Își împinse copiii în jos. Îi împinse în lumea de dincolo, în adâncul Pământului.

Mama Pământ era furioasă. Ea făuri un cuțit dintr-o piatră ascuțită și strigă:

– Copii, luați acest cuțit și croiți-vă drum afară de-aici!

Fiul ei cel mare, Cronos, înhăță cuțitul. Așteptă să se facă noapte, apoi, la adăpostul întunericului, se ridică și flutură lama acestuia. Cronos spintecă Cerul, desprinzându-l de Pământ.

Tatăl Cer începu să plutească în sus. Strigă mânios:

– Copiii tăi se vor purta cu tine tot așa cum te-ai purtat tu cu mine!

Dar Tatăl Cer pluti departe. Și de atunci încolo, cerul a rămas foarte, foarte departe de pământ.

Cronos își îndreptă spinarea cocoșată și își ridică fruntea sus. În sfârșit, putea să stea drept.

– Vremea Giganților a început! strigă el.

Titani stăpâneau lumea. Cronos deveni rege, iar sora lui cea mică, Rhea, regină. În prăpastia dintre cer și pământ apăru viața.

Cronos și Rhea avură o fetiță, pe nume Demetra.

Când Cronos își luă copila în brațe, îi răsună în minte un glas ca un ecou. Era tatăl său care-i spunea: „Copiii tăi se vor purta cu tine tot așa cum te-ai purtat tu cu mine!”

Cronos privi lung copila. Nu vroia să fie înlăturat. Așa că ridică fata până în dreptul gurii sale uriașe și o înghiți cu totul. Rhea mai aduse pe lume încă patru copii. Două fete – Hestia și Hera. Și doi băieți – Hades și Poseidon. Dar Cronos îi înghiți pe toți!

Când Rhea născu al șaselea copil, un băiat, se îngrozi la gândul că-l va pierde și pe acesta. Îi dădu numele Zeus, apoi îl așeză pe pământ șoptind:

– Mamă Pământ, ajută-mă! Cronos se poartă întocmai ca tatăl său. Se teme de proprii copii și îi devorează. Mamă Pământ, salvează-ți nepotul!

Pământul murmură. Apoi se deschise în el o crăpătură, iar pruncul Zeus dispăru înăuntrul ei.

Rhea luă o piatră mare, o înveli într-o pătură și o puse în leagăn. Piatra arăta ca un prunc nou-născut.

Când Cronos dădu cu ochii de piatra înfășată, spuse:

– Încă unul?

Înhăță piatra și-o înghiți cu totul!

Mama Pământ îl purtă pe pruncul Zeus până la o insulă îndepărtată, care se numea Creta. Acolo îl ascunse pe micuț în peștera unui munte. Iar nimfele, spiritele muntelui, îl crescură cu dragoste.

Ele atârnară un leagăn de aur înăuntrul peșterii. Îl legănară pe copil și-i cântară. Îl hrăniră cu lapte de capră proaspăt și miere dulce. Îl învățară tot soiul de farmece ca să stăpânească vremea – cum să facă soarele să iasă de după nori, ori cum să prindă fulgerele. Îi dezvăluiră tainele magice ale plantelor – unele flori puteau vindeca, în vreme ce unele rădăcini erau otrăvitoare.

Când Zeus ajunse la vârsta bărbăției, merse să adune rădăcini otrăvitoare. La adăpostul întunericului, călători pe mare până ce ajunse la Rhea. Zeus îi dădu rădăcinile mamei sale, care le pisă până făcu din ele o pulbere. Apoi ea luă această pulbere și-o strecură în vinul lui Cronos.